

Arròs a banda

Ramon Barnils

Jordi Costa

A quaranta-un anys es va deixar morir Jordi Costa l'altra setmana. Havia estat l'encarregat de fer Catalunya Ràdio, l'emissora institucional de la Generalitat d'amunt. Costa la va fer, i unes setmanes després d'haver-se engegat l'emissora va dimitir.

Si a aquest detall de la ràpida dimissió, hi afegim el de la mort perfectament acompanyada per Costa a quaranta-un anys, haurà arribat el moment d'explicar dos punts essencials de la seva manera d'anar pel món.

L'un, que segons les persones de confiança que l'havien conegut, Costa era el millor dels directors de ràdio possibles. Aquestes persones de confiança n'estan tan segures, d'això, que no solament ho deien en vida de Costa en privat, sinó que ara, en l'hora marcada de la seva mort, ho han dit per escrit. Diu Josep Maria Martí, actual director de Ràdio Reus, que Costa havia dirigit de 1971 a 1982: «Tenia un esperit especial i sobretot creava escola. Deixava fer. Tenir un director com Costa era un premi».

Fins aquí molt bé, i el que ve ara encara més aviat que no res en el món: «en l'actualitat, el que fem és ampliar i perfeccionar l'estil de Jordi Costa».

Sembla massa gran, però, si se m'ha de creure a mi, és justament allò que era Jordi Costa, segons que vaig poder comprovar els mesos que va ser el meu director a

Catalunya Ràdio: era el millor dels directors; era el millor dels directors possibles.

L'altre punt essencial de Jordi Costa, com a ciutadà treballant per al públic, era el concepte que tenia del que ha de ser una emissora institucional —un organisme de l'administració: no havia de ser un organisme oficial; ni un organisme institucional; ni un organisme de l'administració. Sinó que un organisme d'aquesta mena havia de ser tot el contrari: havia de ser un organisme públic. Un organisme institucional havia de ser, segons Costa, el contrari d'un organisme institucional, de l'administració, oficial, o del govern.

Havia de ser un organisme que l'administració pagava, però que no manava. Qui l'havia de manar havien de ser organismes públics, entre els quals, un entre molts i de cap manera el decisor, podia ser el govern potser.

Jordi Costa va dimitir poques setmanes després d'engegar l'emissora, és a dir en el moment en què li ocupava més hores la relació amb la superioritat que no fer ràdio per al públic. Martí de Reus acaba així, com nosaltres: «va ser un innovador. Va fer escola i nosaltres intentem seguir la seva línia».

Per cert, com a persona no era pitjor que com a director o que com a ciutadà. Era un luxe que ni personalment ni col·lectivament no ens mereixíem encara, vist com ens l'hem deixat perdre. □

*Necessitem subagent
col·laborador per a la venda
de les més importants obres
en català, en totes les
comarques del País
Valencià.*

**Envieu nom i cognoms, adreça i
telefon de contacte a:
E.G.C. Apartat de Correus 1944
46080-VALÈNCIA**

¿PER QUÈ L'ITALIÀ?

- L'italià és una llengua de la CEE
- En italià es publiquen estudis de Dret, Pedagogia, Psiquiatria, Arquitectura, Urbanística, Medicina, Art...
- En italià aprens Disseny, Restauració, Teatre, Cinema ...

**L'ITALIANO, LA
LINGUA BELLA**

**CENTRO LEOPARDI.
Misser Mascó, 6-2a - Tel. 362 17 11**